

РЕШЕНИЕ

№ 3863

гр. София, 10.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **13887** по описа за **2012** година докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място] срещу решение от 29.10.2012 г. по н.а.х.д. № 3487/2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав.

Касаторът излага доводи за неправилност на обжалваното решение като постановено в нарушение на материалния закон. Поддържа, че в хода на административно-наказателното производство не е доказано добросъвестното изпълнение на трудовите задължения от страна на работниците и служителите на [фирма], вкл. и лицето Й. Н. Д. за м.04.2011 г., за да се приеме наличие на нарушение на чл.245, ал. 1 вр. чл. 270, ал. 3 от КТ. Иска отмяната на решението и постановяване на друго със законните последици, като се претендират и направените по делото разноски.

Ответната страна – дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София град, VII касационен състав, като обсъди доводите на

страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

С обжалваното решение Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16 състав е потвърдил наказателно постановление(НП) № 23-2304020 от 07.11.2011 г. , издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ на [фирма] е наложено административно наказание – глоба в размер на 1500 лева за нарушение на 245, ал. 1 от КТ вр. чл. 270, ал. 3 от КТ.

Съдът е приел, че обжалваното НП е издадено от компетентен орган, в установената писмена форма, при спазване на процесуалните правила и при правилно прилагане на материалния закон.

Настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е подадена в срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК при осъществяване на касационен контрол по отношение на решенията на районните съдилища по ЗАНН касационната инстанция следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон. Не са налице основания, обуславящи недопустимост и нищожност на обжалваното решение.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

Фактите по делото се подкрепят от събраните доказателства. В резултат на извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 09.09.2011 г., 16.09.2011 г., 21.09.2011 г. и на 26.09.2011 г. от служители на Д. СО в обект – ресторант-пицария „Св. Н.”, намиращ се в [населено място], [улица],[жк], [жилищен адрес] стопанисван от дружеството – касатор и при преглед на документи, са констатирани нарушения на трудовото законодателство. Установено е, че „А.” № О. в качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ не е гарантирал изплащането на трудовото възнаграждение на работниците и служителите си, в това число и на Й. Н. Д. за м. 04.2011 г. в размер на 60 на сто от brutното трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата, установена от страна по ведомост или срещу разписка. Резултатите от проверката са отразени в протокол от извършена проверка, препис от който е връчен на пълномощник на дружеството на 26.09.2011 г.

Съставен е АУАН № 23-2304020 от 26.09.2011 г. на [фирма] за нарушение на чл. 245, ал. 1 от КТ вр. чл. 270, ал. 3 от КТ.

Административно-наказателното производство е приключило с издаването на НП № 23-2304020 от 07.11.2011 г. от директора на дирекция „Инспекция по труда” Софийска област.

При постановяване на обжалваното решение СРС е обсъдил задълбочено събраните гласни и писмени доказателства, като изводът за законосъобразност на НП е формулиран при правилно прилагане на материалния закон.

В НП е посочено, че с деянието си касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 245, ал. 1 от КТ вр. чл. 270, ал. 3 от КТ. Съгласно чл. 245, ал. 1 от КТ при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения на работника или служителя се гарантира изплащането на трудово възнаграждение в размер на 60 на сто от brutното му трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата за страната. Насрещната престация на работодателя за предоставената му и използвана от него

работна сила е задължението му да заплаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа (чл.124 от КТ). Видно от чл. 270, ал. 2 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща всеки месец, доколкото не е уговорено друго. По силата на чл. 270, ал. 3 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя – на негови близки. Нормата на чл. 8, ал. 2 от КТ установява, че добросъвестността при изпълнението на трудовите задължения се предполага до доказване на противното. Следователно, цитираната разпоредба възлага на работодателя доказателствената тежест относно обстоятелството, че работникът не е изпълнявал възложената му работа. Такива доказателства не са ангажирани от работодателя, а напротив установява се, че във ведомостта за м.04.2011 г. е било начислено трудово възнаграждение на работника Й. Н. Д., но не е имало подпис, удостоверяващ изплащането му, което е индиция, че лицето е изпълнявало трудовите си задължения за посочения период. Следователно, нарушението на чл. 245, ал. 1 вр. чл. 270, ал. 3 от КТ е доказано да е извършено от касатора, като определената с НП имуществена санкция е в минималния размер от 1500 лева съгласно чл. 414, ал.1 от КТ и не може да бъде намалявана.

По тези съображения касационната жалба се явява неоснователна и обжалваното решение като правилно следва да се остави в сила.

Водим от горното, Административен съд София град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.10.2012 г. по н.а.х.д. № 3487/2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.